

sát người chàng. Nàng ngửa mặt, chờ đợi.

Văn Bình định hôn nàng. Nhưng chàng vội ngừng. Linh tính đặc biệt của chàng vừa ngấm báo chuyện chẳng lành. Tiểu Nương cũng giật mình, dường như giác quan thứ 6 của nàng đánh hơi thấy biến cố ghê gớm. Văn Bình buông nàng và sửa soạn đối phó.

Không kịp nữa rồi.

Phía sau vừa phát ra chuỗi cười ngạo mạn. Tiếng cười vang rợn trong bóng tối âm u của thạch động. Tiếng cười mà Văn Bình không thể nào quên được.

XIII

Tử chiến trong thạch động

TIỂU DOANH từ từ tỉnh dậy.

Mở mắt, nàng không dám tin là còn sống. Những việc xảy ra trong khu rừng — nàng gục ngã trên vũng máu — và phút cuối cùng của thiếu tướng Trần Sâm bị nàng hạ sát trong bệnh xá còn in đậm trong trí nàng. Sau khi thử duỗi chân và nắm xương tay, Tiểu Doanh mới biết chắc tính mạng an toàn.

Nàng nhớ mang máng một xác-giờ đạn tiểu liên trút vào người nàng, nhưng may thay nàng chỉ bị thương vào vai và cánh tay.

Nàng đảo mắt nhìn quanh. Gian nhà này đối với nàng không xa lạ. Đó là khu phục hồi của bệnh xá. Bệnh nhân điều trị trong thạch động được đưa ra khu dưỡng sức để thở hút không khí trong lành.

Một dãy nhà tranh nằm sát nhau, dựa lưng vào chân núi. Nghề cò, nàng cảm thấy đau nhói trong xương. Bên ngoài, trời sắp chạng vạng. Ánh nắng cuối cùng của ban ngày còn le lói trên đầu những cây lim cao ngất.

Tiểu Doanh nghe tiếng chim báng quang quác ngoài xa. Chiều nào nàng cũng nghe chim báng than thở trong cánh rừng nửa đối diện bệnh xá. Nàng nghĩ thấy mùi sim chín thơm ngát. Nếu nàng không bị thương chắc đã thả bộ một mình trên con đường đất đỏ, giữa hai rặng sim thấp lè tè, nổi bật màu tím diu diu, màu nàng ưa thích nhất.

Cửa sang phòng bên được khép kín.

Tiểu Doanh biết là y tá luôn luôn túc trực ở phòng bên. Y tá là gã đàn ông phốp pháp, ngón tay chuối mẩn, mắt đỏ ngầu như sắp phụt máu. Ngày thường, bệnh xá không có người gác, nhưng nàng chắc là đại tá Woòng đã cho nhân viên canh chừng nàng sau khi thiếu tướng Trần Sâm thiệt mạng.

Tiểu Doanh vịn thành giường, grọng dậy. Đầu nàng còn nặng, song thần trí nàng đã tỉnh táo và sáng suốt. Ngó quanh quất, nàng chưa tìm thấy vật nào khả dĩ biến thành khí giới.

Gian nhà gỗ lợp kê rộng năm thước, dài bảy thước, chỉ có một cửa sổ duy nhất nhìn thẳng ra rừng và cửa lớn thông qua phòng y tá. Trong

phòng có 3 cái giường tre song không có người nằm.

Lần trong mùi sim chín, Tiểu Doanh nhận ra mùi hăng hắc khác thường của rượu cồn. Nàng lại nghe cả tiếng lửa se se. Nàng đoán rang ngay : chắc y tá đang nhóm bếp nấu kim tiêm. Tiểu Doanh vụt nghĩ ra một kế. Trên cái ghế đầu kê sát đầu giường, nàng nhìn thấy cái khay gỗ đựng chai nước lạnh, cái ly bằng nhôm, và đặc biệt là cuộn băng trắng và cái kéo.

Trông trước trông sau không thấy ai, Tiểu Doanh vồ cái kéo lớn nhất đầu nhọn hoắt và giấu dưới gối.

Nàng ngoảnh mặt về phía cửa lớn, cất tiếng rên khừ khừ. Phút sau, nàng nghe tiếng chân người. Nàng đã nghe quen tiếng giép lớp cao su lệt xệt trên sàn tre. Gã y tá thọt một chân nên bước nặng, bước nhẹ, rất dễ phân biệt. Hẳn hé cửa, chỗ miệng:

— Gì thế ?

Tiểu Doanh vẫn tiếp tục rên khừ khừ.

Hắn xô cánh cửa rộng ra. Không cần mở mắt, Tiểu Doanh đã thuộc lòng diện mạo của hắn, một thanh niên trên ba mươi, nửa mặt khuất sau lớp râu quai nón lồm chồm, đôi mắt ốc lồi đảo thiên đảo địa, cánh tay dài như vượn lông lá mọc đầy. Nếu hắn đột nhập căn nhà lạ ban đêm, con nít nằm trong nôi sẽ phải chết giấc vì sợ.

Tướng tượng bàn tay lòng dai 5 phâu ấy mô

vào da thịt, Tiểu Doanh buồn nôn. Hắn nặng 80, 90 kí chỉ giàng nắm tay lớn bằng quả Phật thủ là nàng nát bấy.

Hạ thủ hắn không phải dễ, song Tiểu Doanh lại không ngán. Gã y tá góm ghiếc cà rịch cà tang bước lại giường nàng. Đến nơi, hắn kéo ghế ngồi xuống, mùi rượu nồng nặc xông vào mũi. Nàng nín thở để khỏi ngạt.

Cầm tay nàng, hắn lắc nhẹ :

— Gì thế ?

Thấy nàng không đáp, hắn kéo lật tấm mền đắp trên ngực nàng ra. Cái áo rách toang phơi bày gần những bí mật mà bất cứ người đàn bà tự trọng nào cũng gìn giữ. Hắn giương con mắt hâu hâu như muốn ngoạm cắn một miếng cho khỏi thèm khát.

Sống trong mật khu, nàng không lạ gì tác phong của bọn đàn ông bị kềm hãm. Mỗi lần gặp nàng, gã y tá râu quai nón thường đứng sững lại như bị sét đánh. Hắn muốn mỉm cười với nàng song nàng không thèm để ý.

Giờ đây trong gian nhà vắng vẻ chỉ có mình nàng với hắn. Gương mặt bê bết máu được lau sạch, làn da trắng nõn nà lồ lộ đầy quyến rũ dưới ánh hoàng hôn lùa vào cửa sổ lộng gió. Gã y tá ngó nàng trần trụi suốt mấy phút đồng hồ. Hắn lí nhí :

— Tiểu Doanh ? Có tỉnh hay mê ?

Nàng giả vờ cự quấy. Hắn lay mạnh thêm. Nàng hé mắt thở dài nảo nuốt :

— Đau lắm, trời ơi !

Gã y tá an ủi :

— Không hề gì đâu, để tôi chích một phen cho cô.

Tuy vậy, nhưng hắn không chịu đứng dậy lấy thuốc. Đã thế hắn còn bạo dạn, ngồi luôn xuống giường. Mặt hắn nóng ran, hơi thở rồn rập phả vào mặt nàng như người quạt lửa.

Gã y tá nắm miếng vải cuối cùng còn sót trên ngực nàng giật kéo bằng dáng điệu phũ phàng. Con thèm muốn cuồng loạn đã làm hắn quên nàng bị thương ở vai, bông băng dày đặc.

Bộ ngực tròn trĩnh múa nhảy trước mắt. Gã chồm lên người Tiểu Doanh. Hàm râu quai nón lồm chồm ép nàng nghẹt thở, nhưng nàng còn nghẹt thở hơn dưới mùi rượu pha lẫn mùi thịt mỡ béo ngậy.

Tiểu Doanh nghiêng răng chịu đựng. Gã y tá cười rề :

— Hừ, ngoan lắm, Tiểu Doanh ngoan lắm.

Tiểu Doanh nói :

— Đừng làm vậy. Đại tá Vương Sinh biết được thì chết.

Gã y tá cười hề hếch :

— Có em không biết ư ? À mình lần thân quá,

cô em nằm ở đây tất không thể biết chuyện xảy ra bên ngoài. Vương Sinh trúng đạn thuốc mê đã bất tỉnh.

Tiểu Doanh nín thình nghe gã đàn ông tí te. Hấn vuốt má nàng, ngọt ngào :

— Cô em đừng giấu tôi nữa. Sở dĩ cô em còn sống đến ngày nay là nhờ tôi. Cô em nên biết ơn tôi chứ đừng ngoan cố cưỡng lại nữa. Núp trong bụi, tôi đã chứng kiến cảnh tình tự giữa cô em và thằng gián điệp có cái tên đáng ghét Z. 28. Tôi còn biết cô em giết thiếu tướng Trần Sâm bằng cách giết bằng cò cho máu tuôn ra.

Tiểu Doanh thở dài :

— Anh lắm.

— Tôi không lắm. Tôi hiểu cô từ lâu. Nhưng tôi không thể hại cô vì lẽ giản dị tôi yêu cô. Tôi yêu cô âm thầm nhưng nồng nhiệt song cô không đoái nghĩ đến tôi. Phải chăng vì tôi quá xấu xí?

Bàn tay nàng luồn dưới gối, làn da chạm lưỡi kéo lạnh lạnh. Nàng chỉ cần rút lưỡi kéo là thi hành được ý định. Bỗng nhiên nàng nảy ra một kế hoạch khác. Nàng đã nắm được yếu điểm của đối phương. Hấn biết nàng giết Trần Sâm và tình tự với Văn Bình mà không tố cáo, đủ biết hấn yêu nàng đến mực độ nào. Giả nàng lợi dụng được hấn !

Nàng nắm bàn tay lỏng lá giọng dịu dàng :

— Tên anh là gì ? Em xin lỗi anh. Em phải chiều lòng Z. 28 vì hấn dọa giết em. Còn thiếu tướng Trần Sâm anh cũng chẳng lạ gì. Trong mặt khu không ai có thiện cảm với ông ta. Em không ngờ anh lại nặng lòng vì em đến thế.

Gã y tá rưng rưng nước mắt :

— Anh là Thọ. Lê Thọ. Anh sẵn sàng làm theo ý em.

Tiểu Doanh cũng giả vờ xúc động :

— Z. 28 dọa giết em nếu em phản hấn. Giờ đây, hấn đã trốn thoát, mai kia hấn trở lại sẽ không buông tha cho em. Phương chi khi ấy còn có anh một bên nữa.

— Tưởng gì, chứ cái đó em đừng lo. Chúng mình có thể ăn no ngủ kỹ. Z. 28 vừa bị bắt lại. Bọn người từ Sài Gòn lên đòi giết hấn nên đại tá Woòng đã lập mưu giải hấn ra pháp trường bắn rồi bố trí cướp bắt. Em đừng hờ môi cho ai biết đấy ! Riêng mình anh biết, vì chẳng giấu gì em, anh là tay chân tin cậy của đại tá.

— Đại tá Woòng lập mưu như vậy để làm gì ?

— Em ngây thơ quá. Đại tá Woòng muốn mang Z. 28 về Bắc kinh khai thác.

Một giọt nước mắt lăn trên gò má. Nàng nói :

— Vậy thì nguy lắm. Có thể Z. 28 sẽ khai với đại tá Woòng là em dan diu với hấn.

Suy nghĩ ra, Lê Thọ vỗ trán, dáng điệu dăm

chiều. Tiểu Doanh nhõng nhẽo :

— Bây giờ chỉ còn cách giết quách Z. 28.

— Giết hẳn đâu phải dễ.

— Sao lại không dễ ? Em sẽ giúp anh một tay chúng mình tìm đến nhà giam, thí cho hẳn một nhát dao, rồi đêm nay, hai đứa mình vượt biên giới, Em còn khối tiền ở Nam Vang. Đến nơi, chúng mình tìm một căn nhà kín đáo để xây tổ ấm.

Lê Thọ thừ người nghĩ ngợi. Lát sau, hẳn lắc đầu :

— Đại tá Woòng biết được thì tan xác. Dầu sao anh cũng là thủ túc của đại tá. Anh không thể phản đại tá.

Tiểu Doanh phụng phịu :

— Em đâu dám yêu cầu anh phản đại tá. Nhưng hai đứa mình đã cưới lưng cạp. Anh muốn chiếm em độc quyền nhưng ở xó rừng này, anh chỉ là nhân viên tầm thường. Em có nhan sắc, sớm muộn đại tá Woòng sẽ cướp em trên tay anh. Vả lại...

Lê Thọ gạt phắt :

— Em đừng nói nữa, anh không nghe đâu.

Tiểu Doanh lại thở dài sườn sượt :

— Anh đã ngăn cấm em không dám bàn thêm. Tuy nhiên, em xin nói lần chót là nếu anh không nghe lời em thì tên Z. 28 sẽ khai ra em để cứu mạng hẳn. Khi ấy em sẽ bị điệu ra bãi, mắt bịt

kín, hai tay trói quặt vào cột, đội hành quyết rĩa đạn cạc-bin nã bấy thân thể em. Trời ơi, anh có thương em không ? Hay anh chỉ thích thỏa mãn xác thịt ?

Lê Thọ tê tái nhìn nàng. Tiểu Doanh gục đầu vào vai Lê Thọ, sụt sùi. Bỗng hẳn vụt đứng dậy, giọng danh thép :

— Thôi được. Anh sẽ đưa em đi.

Lòng Tiểu Doanh vui như mở hội. Song nàng giả vờ râu rĩ :

— Em lo lắm. Nhỡ anh có mệnh hệ nào..,

Lê Thọ khoát tay, cười lớn :

— Anh đã bảo em đừng lo. Đề anh thu xếp.

Tiểu Doanh vịn vai Lê Thọ bước xuống đất. Đầu nàng hơi choáng váng, nhưng bước chân còn vững. Tuy nhiên, đồng bông băng trên tay và vai làm nàng ngượng ngập.

Trời bên ngoài êm ả khác thường. Những cành cây cao chìm dần vào bóng chiều đang tỏa vội vàng. Cơn gió lạnh lạnh từ thạch động âm u thổi ra, tràn vào gian nhà trống trải. Tiểu Doanh run rẩy. Nàng hỏi Lê Thọ :

— Còn ai ở đây không anh ?

Lê Thọ đáp :

— Ngoài mấy bệnh nhân còn hai người gác ngoài cửa. Em yên tâm. Trong 5 phút, anh sẽ thanh toán đầu vào đây.

Lê Thọ vợ con dao nhọn trên án thư. Hả liếc dao vào gan bàn tay để xem sắc đến mực nào. Sau đó, hấn giắt vào thắt lưng, nhìn Tiểu Doanh một cách ý nhị, rồi thân nhiên xông ra cửa, xuống vườn.

Tiểu Doanh nhìn theo đến khi Lê Thọ mất hút, mới quay vội vào, rút ngăn kéo tủ đựng thuốc lấy súng. Loay hoay mãi, nàng mới tìm thấy khẩu cò nhỏ, cửi còn đầy đạn.

Nhanh nhẹn, nàng giấu khẩu súng vào mình. Tiếng chân Lê Thọ keo lê nặng nề ngoài cửa. Bước vào, hấn nở nụ cười thỏa mãn. Nàng hỏi hấn :

— Xong chưa ?

Hấn nhún vai :

— Xong rồi. Mỗi tháng ăn một nhát vào tim. Tội nghiệp, chẳng dứa nào để ý. Tưởng anh đến tán gẫu như mọi lần, chúng không đề phòng. Anh đi dao tận ngực, và soét một cái là...

Tiểu Doanh hôn má hấn :

— Anh của em giỏi lắm.

Khi hai người xuống vườn trời sắp tối hấn. Vài ba ngôi sao lẻ loi lấp lánh trên nền trời lằng mướt như nhung. Lê Thọ tháo cương ngựa, Tiểu Doanh trèo lên. Nàng đau nhói khớp xương song nghiêng răng chịu đựng.

Hơi lạnh của khẩu súng còn truyền vào da thịt nàng một cảm giác lạ lùng. Nàng bỗng thấy

khỏe hẳn như được tiêm thuốc hồi sinh.

Con ngựa phóng trên con đường nhỏ khuất dưới rừng cây rậm rạp. Tiểu Doanh cưỡi ngựa rất giỏi. Một trong các thú vui của nàng trong những ngày ở mật khu là phóng ngựa giữa rừng vắng. Lúc này, nàng có thể xô ngã Lê Thọ đoạt ngựa, trốn một mạch sang bên kia biên giới. Song nàng đang còn nhiều việc phải làm. Nàng hy sinh tất cả để vào mật khu chờ ngày phục hận. Một lý do khác khiến nàng chưa thể thoát thân là sự hiện diện của Văn Bình. Nàng có bốn phận cứu chàng, vì tình đồng nghiệp thì ít, mà vì tình riêng thì nhiều.

Lê Thọ thúc ngựa nhảy qua suối. Nàng hỏi hấn :

— Z. 28 bị giam tại đâu, hả anh ?

— Sắp đến nơi. Anh phải đi tắt, đường kia gần hơn nhưng sợ gặp người gác.

Gần nửa giờ sau, Lê Thọ kèm ngựa. Hấn nói thầm vào tai nàng :

— Đến nơi rồi. Em đừng lên tiếng. Trong động có Tiểu Nương và gã vệ sĩ cầm.

— Anh tình sao ?

— Có lẽ chỉ giết thẳng tù, và tha chết cho Tiểu Nương và gã cầm.

Tiểu Doanh lắc đầu, bức bối :

— Em không đỡ g ý. Tiểu Nương là người

yêu ruột thịt của đại tá Woòng. Gã vệ sĩ cảm rất giỏi võ. Nếu anh trần trụi, hẳn sẽ hạ sát hai đứa mình như chơi. Vậy em đề nghị anh giết thặng cảm trước, sau đó đến Tiểu Nương.

— Còn phạm nhân ?

— Anh đề mặc em. Phải từng xẻo hẳn ra trăm mảnh em mới hả giận được.

Lê Thọ cười híp mắt. Bỗng hẳn nín khe. Từ xa dội lại tiếng vó ngựa. Tiếng ngựa mỗi lúc một rõ. Lắng nghe, cả Lê Thọ lẫn Tiểu Doanh đều sửng sờ. Trừ phi cả hai mê ngủ. Nếu không...

Con ngựa dầm vào vũng nước lớn kêu bì bõm. Tiểu Doanh níu tay Lê Thọ, giọng kinh hãi :

— Đứng hẳn không anh ?

Lê Thọ bình tĩnh đáp :

— Có lẽ đúng. Nhưng em đừng sợ. Đến nước này sợ là đại.

Tiếng chân ngựa bắt đầu gõ cồm cộp trên đất rắn. Lê Thọ bảo nàng :

— Em hãy ngồi sau bụi cây đợi anh. Anh sẽ chân ngang đường. Phên này đại tá Woòng phải chết về tay anh.

Lê Thọ thủ lưỡi dao nhọn hoắt, rướn mình lấy trớn. Hẳn chỉ cần nghiêng mình là mũi dao oan nghiệt bay vù vù trong không khí, trước khi cắm phập vào da thịt kẻ thù.

Tiểu Doanh rẽ lá cây bồm bộp ngồi xuống.

Giả là ban ngày nàng cũng không sợ lộ vì lá bồm bộp lớn bằng cái nón, phương chi trời đã nhá nhem. sương mù hoàng hôn tỏa dày, đứng cách năm thước không nhìn thấy mặt nhau.

Một cơn gió lớn tạt qua.

Rặng bồm bộp kêu rít soàn soạt như tiếng binh khí chạm nhau. Tiểu Doanh thoáng gặp tia mắt hung hãn của Lê Thọ.

Hắn tỏ vẻ nôn nóng, tay dao nâng lên, ha xuống liên hồi. Tuy biết hẳn hăng say đến độ mù quáng, Tiểu Doanh vẫn sợ hẳn chưa đủ tài trí quần thảo với người thông lâu quyết. Cứợ như đại tá Woòng.

Đề Lê Thọ tăng thêm nhuệ khí, nàng nắm chặt tay hẳn và áp miệng hôn. Nàng nghe rõ tiếng trống ngực thỉnh thoảng của gã đàn ông háo sắc. Nếu không gặp nguy hiểm hẳn đã xô nàng xuống cỏ và dở trò tồi bại.

Tiếng vó câu gằn thêm nữa và rõ thêm nữa.

Lê Thọ, rón rén chui ra khỏi bụi rậm. Tiểu Doanh mở rộng mắt quan sát địa thế. Lê Thọ đang khom lưng, sửa soạn phóng lưỡi dao ác nghiệt.

Song nàng giạt mình, bỏ hơi toát ra đầm đìa.

Con ngựa đang chạy nước kiệu đột nhiên dừng lại, nâng hai chân trước, rồi hí lên một tiếng đại ghè rợn. Tiểu Doanh nghe một giọng nói quen thuộc :

— Có người hả ?

Nàng đã biết ky mã là ai. Ky mã không phải đại tá Woong, mà là Vương Sinh, địch thủ không kém nguy hiểm, có lẽ còn nguy hiểm hơn Woong nữa.

Con ngựa vẫn hí, không chịu cất vó. Tuy trời chạng vạng, Tiểu Doanh vẫn thấy bóng dáng lơ mơ của Vương Sinh. Hắn nhảy xuống, miệng găt gỏng lặp lại :

— Có người hả ?

Vương Sinh chưa kịp đặt chân xuống đất thì một bóng đen vọt ra nhanh như mũi tên. Lê Thọ hươi dao đâm giữa mặt Vương Sinh. Nghe gió cuốn, biết bị đánh trộm, Vương Sinh đảo người nửa vòng. Lưỡi dao trạch ra ngoài. Lê Thọ thu dao, nhắm yết hầu phóng tới.

Lê Thọ không ngờ Vương Sinh cũng là tay lỏi lạc trong nghề đánh dao. Tránh được nhát đầu, hắn đã có thể tránh nhát sau không mấy vất vả.

Khi ấy hắn nhận ra Lê Thọ. Hắn nhảy lùi, thốt lên, giọng sừng sốt :

— Lê Thọ ? Tại sao mày phục kích tao ?

Nếu là ngày thường Lê Thọ đã quăng dao, nghiêm chào Vương Sinh. Nhưng sắc đẹp phi phàm của Tiểu Doanh đã làm hắn quên hết, quên hết mọi việc trên đời. Và lại, hắn đã trót cưỡi cạp không còn lối xuống nữa.

Vương Sinh thét lạnh lãnh :

— Lê Thọ, mày không nghe tiếng tao ư ?

Lê Thọ cười gằn :

— Đừng nói chuyện nghĩa khí nữa, vớ ich. Tôi đã rắp tâm giết anh, anh hãy tự vệ để khỏi mất mạng. Chỉ có thể thôi.

Trên mặt Vương Sinh, hiện rõ sự kinh ngạc lạ lùng. Hắn biết Lê Thọ đã lâu. Lê Thọ không phải hạng người có thể phản trắc dễ dàng.

Lưỡi dao sáng quắc yào ngang cuống họng Vương Sinh. Hắn nghiêng mình tránh, toan đánh átemi vào cườm tay Lê Thọ, nhưng đối phương đã chuyển nhanh sang thế khác.

Sự cõ võ tinh thần của người đẹp làm Lê Thọ tăng thêm sức mạnh và sự dẻo dai. Trong tay hắn, ngọn dao quăm đảo tròn loang loảng, khiến Vương Sinh phải giải vây trời chết.

Trời tối nên hai người chỉ có thể đánh đỡ bằng cách đón tiếng gió, chứ không nhìn thấy nhau. Soạc, vạt áo sơ mi của Vương Sinh bị rách một mảng lớn. Vương Sinh không né nhanh thì đã mất nửa vai bên hữu. Lợi thế, Lê Thọ dẫn thêm một nhát dao vào vai trái. Vương Sinh phải rùng người, tuy vậy lưỡi dao vẫn chạm da, máu tuôn đầm đề.

Mùi máu tanh tưới làm Vương Sinh háng lên. Hắn thét khai để áp đảo Lê Thọ.

Tiếng thét của hắn cuộn cuộn như thác lũ trong rừng sâu mù mịt. Lê Thọ thét theo, đồng

thời phóng dao nhắm tim Vương Sinh. Lê Thọ định ninh đối phương phải chết.

Nhưng một lần nữa, Vương Sinh lại thoát hiểm.

Chuyển thể nhanh nhẹn dị thường, Vương Sinh quai tay gạt dao, chân nhích lên, chặn đầu gối cho Lê Thọ vướng ngã. Lê Thọ loạng choạng, nhưng lưỡi dao trên tay vẫn không chút bối rối. Ngược lại, hần còn vận dụng được khí lực vào hai cánh tay gân guốc, lao toàn thân vào người Vương Sinh.

Vương Sinh chờ Lê Thọ đến sát mới bước tẻo giờ cao sống bàn tay, nghiêng răng bõ xuống.

Lê Thọ thất thế trước đòn phản công sấm sét của Vương Sinh. Bị nện trúng khuỷu tay, hần đau nhói gân cốt. Hần lão đảo cuốn dao nhưng Vương Sinh đã tổng luôn hai chiêu, quyết đánh gục đối phương. Trái thời sơn vào ngực làm Lê Thọ tối tăm mặt mũi. Hần đang nửa mê, nửa tỉnh thì trái đâm thứ hai vào tới. Lê Thọ ngã lẩn, lưỡi dao văng xa. Tưởng Lê Thọ nằm lịm, Vương Sinh ung dung tiến lại, chuẩn bị hạ độc thủ. Nhưng Lê Thọ đã lồm cồm bò dậy. Hần sực nhớ ra Tiểu Doanh mang súng.

Vương Sinh quát :

— Lê Thọ, mày còn dờ trò gì nữa ? Khôn hồn van lạy tao, tao sẽ tha chết. Ai sai mày giết tao, phải khai ngay ?

Lê Thọ cười gằn :

— Mày đừng hòng tao khai. Cần giết tao, mày cứ giết.

Lê Thọ cuộn mình lẩn vào bụi cây bồm bộp. Tiểu Doanh lạng lẹ rút súng. Nàng định lên đạn, nhưng sau một giây đồng hồ cân nhắc, nàng lại cất súng. Lê Thọ gọi nhỏ :

— Em ơi, em ở đâu ?

Tiếng gọi thì thào đã lọt vào vành tai thính nhậy của Vương Sinh. Tuy nhiên, hần không nhìn thấy ai vì trời mỗi lúc một tối, bụi bồm bộp lại che kín như bưng. Vương Sinh lia khẩu Mò-de sau khi nạp đạn kêu « soach ». Bỏ gối trong bụi, Lê Thọ nin thở. Hần biết Vương Sinh bắn giỏi, chỗ nấp bại lộ thì chỉ một tích tắc sau là hần mất mạng. Lặng lẽ, hần bò về phía Tiểu Doanh.

Da thịt nàng cọ sát da thịt hần. Nàng vuốt ve mở tóc dẫm máu của hần. Toàn thân hần run lên như bị điện giật. Tuy bị thương, hần vẫn chưa mất hết xúc động khi được người đẹp mon tròn.

Vương Sinh lại gọi :

— Lê Thọ, đầu hàng ngay đi, kéo tao bắn bỏ.

Lê Thọ chạm khẩu súng của Tiểu Doanh. Hơi thép lạnh làm hần tỉnh mộng. Hần sực nhớ đến Vương Sinh đang rình trong bóng đêm u uất, ngón tay hờm sẵn cò súng, chỉ chờ tiếng động nhỏ là nhả đạn.

Tiểu Doanh hôn má Lê Thọ. Nàng muốn bảo thăm hần tiếp tục trận đấu loại trừ Vương Sinh. Lấy lại sức mạnh, Lê Thọ rẽ lá bồm bộp nhìn ra. Xa xa vắng lại tiếng một-chê. Lê Thọ hoảng hốt khi thấy trời vụt sáng lên như ban ngày.

Phi cơ vừa thả hỏa châu, nhuộm khu rừng một màu sáng xanh biếc. Xuyên qua ánh sáng mờ ảo, Lê Thọ thấy Vương Sinh chống nạnh bên cây lim lớn. Lê Thọ rập mình, lấy cò. Phát súng gây ra tiếng động kinh thiên động địa, át cả tiếng trọng pháo từ bên kia giãy núi vọng lại.

Tại tác xạ của Lê Thọ không đến nỗi xoàng, nhưng vì mất nhiều máu, viên đạn thứ nhất 'lạc ra ngoài'. Tia lửa từ khẩu Mô-de phát ra đã giúp Vương Sinh phăng ra vị trí của Lê Thọ. Hần bóp cò luôn hai lần.

Phát thứ nhất cắm vào bả vai. Phát thứ hai xuyên miệng lên óc, rồi tòng ra sau gáy. Lê Thọ buồng võ khí rồi lăn kềnh. Một ngọn lá bồm bộp kèch xù phủ kín mặt hần thay cho vải liệm.

Nghe Lê Thọ kêu «trời ơi», Vương Sinh biết đối phương đã bị tử thương. Hần quý một chân trên nền cỏ sắc để nghe động tĩnh. Một phút sau, hần đứng dậy, rút đèn bấm. Dưới ánh đèn, Lê Thọ nằm sóng sượt, toàn thân bê bết máu.

Hai mắt hần vẫn mở thao láo, như muốn thu hết cảnh trí rừng rợn vào trí nhớ trước khi từ giã

cõi trần. Mặt hần — kỳ diệu thay — lại ngoảnh về phía Tiểu Doanh. Có lẽ hần muốn trần trối rằng đến khi chết hần vẫn nhớ nàng.

Vương Sinh co chân đá vào thi thể nóng hổi. Cách đó một thước, Tiểu Doanh vẫn nằm dán mặt đất.

Đoạn hần tắt đèn bấm, huýt sáo miệng, ra về khoái trá. Hần lững thững ra chỗ buộc ngựa.

Nhảy lên yên, hần thúc ngựa chạy, nhưng con ngựa cứ đứng lì, và cất tiếng hí bực bội như hồi nãy. Vương Sinh gắt :

— Tao đã giết Lê Thọ, mày còn muốn gì nữa?

Ngựa cứ hí vang. Vương Sinh diu con vật lại rặng bồm bộp. Hần lại bấm đèn cho con ngựa thấy xác chết nằm chềnh ềnh trong vũng máu loang lổ. Hần vỗ hông ngựa, giọng thân mật :

— Mày bằng lòng chưa ?

Dường như nghe sỏi tiếng người, con ngựa dậm chân rồi hí âm như trước. Vương Sinh sáng giọng :

— Nó nằm chết nhăn răng, mày chưa nhìn thấy ư? Hay là còn đũa nào khác trốn trong bụi ?

Tiểu Doanh có cảm tưởng như động đất đang diễn ra. Mặt đất nghiêng nghiêng rồi nứt thành nhiều mảng lớn, lộ toàn vực thẳm làm nàng rợn tóc gáy. Nàng nhắm mắt, cố xua đuổi những hình ảnh rừng rợn vừa chớm dậy trong trí.

Nàng không sợ chết, song lúc này nàng lại không muốn chết. Chỉ một quãng đường ngắn nữa nàng sẽ đến thạch động giam giữ Văn Bình. Nàng sẽ cứu chàng, và hai người sẽ vượt biên giới. Về Sài Gòn, nàng sẽ vào dưỡng sức trong một bệnh viện tân tiến. Vài tuần sau, bình phục hoàn toàn, nàng sẽ sánh vai chàng, phóng xe mui trần như bay trên xa lộ Biên Hòa, thẳng đường ra Vũng Tàu đổi gió, tắm biển và nói chuyện ân tình ban đêm ngoài bãi cát đầy thơ và mộng.

Nàng không muốn chết. Nhưng con ngựa tinh khôn lại muốn nàng chết. Một kế hoạch táo bạo hiện ra trong óc. Nàng phải lập kế diệu hồ ly sơn.

Nàng lượm xạt-giơ đạn nằm lỏng chổng trên đất, rồi ném về phía trước. Xạt-giơ đạn chạm vào thân cây lim kêu bộp khô khan. Con ngựa hí lên.

Vương Sinh hùng hổ bước lại, tay lăm lăm khẩu súng, tay chiếu đèn bấm. Nhưng chỉ đi được một đoạn, hắn chậm lại, dáng điệu tử tốn. Hắn sợ địch trốn trong bụi bắn ra.

Tiểu Doanh rút giày ném tiếp. Lại một tiếng động khô khan nữa. Nàng tin lừa được Vương Sinh. Hắn sẽ lầm là nàng đã rẽ cây bỏ chạy. Và hắn sẽ rượt theo, bỏ ngựa lại.

Nàng đoán đúng. Vương Sinh dứt đầu vào cạm nhu dứa trẻ, Hắn chạy vội vào con đường nhỏ, gần

bụi găng dày đặc như bức tường.

Tiểu Doanh rón rén tiến lại gần con ngựa đang thở phì phì. Nàng biết giống ngựa đánh hơi rất giỏi, nhất là giống ngựa được huấn luyện riêng cho nghề tinh báo, tuy nhiên ngựa chỉ đánh hơi đúng nếu thuận gió. Ngược gió mũi ngựa sẽ hoàn toàn bất lực.

Tiểu Doanh bước sát vào con ngựa mà nó không biết. Con vật đang cúi gằm cổ dưới chân.

Tiểu Doanh mân mê lưỡi dao nhọn trong tay. Bình sinh nàng quý mến loài vật, quý mến đến nỗi đi học nàng không hề giết con muỗi hoặc con kiến. Nhiều lần, kiến bò đầy hộp kẹo của nàng, nàng chỉ rửa sạch, chứ không vứt xuống đất đi gót giày lên trên như mọi cô gái cùng tuổi. Lớn lên, nàng vẫn giữ mỗi tinh thần đạo đối với loài vật.

Tiểu Doanh chạm tay vào yên ngựa. Trời tối mịt, những ngôi sao lẻ loi không đủ chiếu sáng khu rừng rậm rịt, cây cối như trát sơn hắc ín đen kịt.

Vương Sinh đang loay hoay trong bụi. Ngọn đèn bấm lập lòe ngoài xa.

Tiểu Doanh hơi dao khỏi đầu. Biết nhược điểm của ngựa, nàng chỉ dám một nhát là nó gục chết, hoặc ít ra nó cũng bị trọng thương và ngã quay. Bất giác, nàng nghĩ đến những tia máu nóng nóng bắn vọt vào người. Nàng rùng mình.

Lăn lộn trong nghề. Tiểu Doanh đã xử dụng võ khí nhiều lần. Song chưa lần nào nàng hạ sát con vật lớn. Nàng từng nôn mửa khi vào thăm lò sát sinh, máu bò heo bị thọc huyết tuôn như suối, nhuộm đỏ loét thân thể những anh đồ tề béo nung núc, nét mặt đanh ác.

Tiểu Doanh rút tay lại. Nàng vụt trở lại bản năng ẻo lả của người đàn bà muôn thuở.

Nàng đang ngần ngừ thì Vương Sinh cất tiếng nguyên rủa và chĩa đèn bấm xuống đất. Tiểu Doanh nổi gai ốc. Trước khi đứng dậy nàng đã để quên cái áo khoác. Tuy đã rách nát nó còn mang theo mùi da thịt và mùi nước hoa đặc biệt mà Vương Sinh quen thuộc từ lâu. Quả nhiên, hán đưa áo lên mũi ngửi, rồi đứng thân người.

Trống ngực đập mạnh, Tiểu Doanh lom khom lên vào bụi cây. Con ngựa quay lại, móng dậm cồm cộp, nhưng không cất tiếng hí như trước nữa. Vương Sinh tần ngần giầy lát, miệng lầm bầm :

— Lạ nhỉ ! Lạ nhỉ !

Rồi hần trèo lên ngựa.

Chờ Vương Sinh đi khuất, Tiểu Doanh mới rảo theo. Trời tối om, song nàng đã thuộc lòng mọi con đường nên không vấp ngã. Nhưng vết thương trên vai đã làm cánh tay nàng gần như tê liệt. Giầy thân kinh ở cánh tay đã chết, nàng véo không còn đau nữa.

Cửa động mở rộng hoác. Động này khá rộng, ăn sâu vào ruột núi, và chìm dưới đất, khí hậu quanh năm lạnh buốt như trời Bắc Việt một ngày đại hàn. Những buổi tình tự, Vương Sinh thường rủ nàng đến đó.

Đèn bấm của Vương Sinh lại bật xanh lè. Hần nhanh nhẹn tụt ngựa, cúi xuống xem xét, có lẽ tìm dấu vết. Hần bóp trán ra vẻ suy nghĩ, đoạn nhặt một hòn đất đưa cho con ngựa đánh hơi. Tiểu Doanh vung dao định phóng vào lưng hần, nhưng nàng lại bỏ xuống. Cách 10 thước, nàng sợ ném không trúng. Trật mục phiêu, nàng không có hy vọng tấn công lần nữa. Vương Sinh chỉ cần nửa tích tắc đồng hồ là có thể bắn nàng tử thương.

Vả lại, nàng không muốn giết lên. Vương Sinh là kẻ thù không đội trời chung, nàng đã thề hạ sát hần một cách quang minh chính đại. Vì vậy nàng chờ cơ hội đối diện để thanh toán hần.

Wương Sinh bật ra tiếng « à » khoái trá, rồi lon ton chạy vào thạch động. Quang cảnh đang diễn ra làm hần sôi sục căm hờn. Dưới ánh nền chập chờn, hần nhận ra hai người, một đàn ông và một đàn bà.

Người đàn bà đang vòng hai tay ra sau lưng người đàn ông, ngựa mặt chờ đợi. Vương Sinh thấy rõ làn môi nàng mấp máy.

Những khuôn mặt này, Vương Sinh không thể nào quên. Người đàn bà là Tiểu Nương, nhân tình bé bỏng của đại tá Woong. Và người đàn ông là Văn Bình, tên gián điệp có tài thần sầu quỷ khốc.

XIV

Thủ tiêu Z. 28 !

VƯƠNG SINH rũ lên cười ghê rợn. Tiếng cười của hắn dội vang trên vách đá.

Văn Bình vội buồng Tiểu Nương. Vương Sinh chống nạnh giọng đe dọa :

— Văn Bình. Phen này, mày phải chết.

Văn Bình không thay đổi sắc diện. Lòng mày chàng chỉ hơi nhú, trong khi mắt chàng phóng ra những tia thép sắc như lưỡi dao mới mài

Tiểu Nương bị xô ngã xuống nền động đang lóp ngóp bò dậy, da mặt hồng hào đổi thành xanh xám.

Vương Sinh gằn giọng :

-- Tiểu Nương, bây giờ tôi đã hiểu rõ lòng dạ của cô, cô là con đàn bà phũ phác.

Tiểu Nương lặng thinh, không nói nửa lời. Văn Bình thản nhiên nhìn Vương Sinh :